

Orbán Viktor miniszterelnök évértékelő beszéde a Millenárison

Budapest, 2014. február 16.

Kedves Klára Asszony! Tisztelt Makray Katica! Házigazdáink!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mai előadásomban három egyszerű kérdésre keresem a választ. Hová jutottunk? Hová juthatunk? És mit kellene tennünk? Immár 16. alkalommal találkozunk, hogy szokás szerint számot vessünk Magyarország helyzetével és kilátásaival. Találkoztunk már sokféle helyzetben, derűsebb és borúsabb hangulatban, de higgyék el, nincs hálásabb feladat, mint olyankor találkozni, amikor jó híreket oszthatunk meg egymással. Jó híreket arról, hogy Magyarországon 40 év után először csökken a rezszi. Arról, hogy míg Európában inkább csökken, nálunk nő a foglalkoztatottság. Arról, hogy évtizedek óta nem volt ilyen alacsony az infláció. Arról, hogy stabilan növekszik a gazdaság. Arról, hogy mindenki tartós növekedést jósol nekünk, sőt még magasabbat, mint mi magunk. Arról, hogy mi vittük véghez a második legnagyobb minimálbér-emelést Európában, így nálunk növekszik az emberek keresete. Arról, hogy Magyarország meg tudja védeni, sőt valamelyest növeli is a nyugdíjak értékét. Arról, hogy a pénzügyeink stabilak, évek óta 3 % alatt tartjuk a hiányt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ilyen eredményekkel több mint egy évtizede nem hozakodhattunk elő. Itt akár pontot is tehetnénk a mai találkozó végére, s elköszönhetnék Önöktől azzal, hogy bizzanak a Jóistenben, és tartsák szárazon a puskaport! Mi azonban négy évvel ezelőtt nem csupán arra vállalkoztunk, hogy előállítunk, ha úgy tetszik: megtermelünk néhány értékes gazdasági eredményt. Ráadásul a jó hírek azt a benyomást is kelthetik, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Pedig erről szó sincs. A hajdani Kaiser világa, a „minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve” még várat magára Magyarországon. Addig még hosszú utat kell megtennünk. Egyszer Erdélyben a kocs ablakán kihajolva a feleségem megkérdezte egy öreg székelytől, hogy hová visz ez az út. Azt mondta, nem visz ez sehová, mi magunk megyünk rajta. Nos, a mai magyar valóság még közelebb van az öreg székelyhez, mint Ferenc Jóskához. Ezért hát egy ilyen alkalommal, mint a mai, tartozunk magunknak annyival, hogy néhány ásónyommal mélyebbre ássunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Négy év távlatából már látjuk, hogy 2010-ben valójában rendszerváltás történt. Húsz év alatt a második. Leváltottuk azt a politikai és gazdasági rendszert, amely a kommunizmus megdöntése után épült föl. Sőt, beszéljünk egyenesen: azt a rendszert váltottuk le, amelynek a felépítésében mi is részt vettünk. Egész pontosan: azt a rendszert váltottuk le 2010-ben, amelyet korábban sikertelenül próbáltunk megjavítani. Sikertelenül, mert az 1998 és 2002 közötti négy kormányzati évünk erre nem volt elegendő, a 2002-es választást pedig elveszítettük. Talán van, aki emlékszik még: 1998-ban azt hirdettük meg, több, mint kormányváltás, kevesebb, mint rendszerváltás. Ennyire futotta. Nem a szándékból, nem a bátorságból, nem is az eszünkből, hanem az erőnkől. Visszajöttek a kommunisták, illetve a szocialisták és az oldalkocsis liberálisok. Visszajöttek, és 2010-re tönkrevágták az országot. Pénzügyi összeomlás, gazdasági zuhanás, elúszó nyugdíjak és fizetések, IMF-mentőkötél és egy egész ország lélegeztetőgépen. Ide jutottak a nagy ívű tervek, a fényes álmok és a szárnyaló remények. Elnyelte, megőrölte és felemészttette a nagy posztkommunista bendő.

Teller professzor ezt a húsz évet a rendszerváltás rendszerének nevezi, én csak posztkommunizmusnak hívom. 10 millió emberből csak 3 millió 600 ezer dolgozott, és csak a fele, 1 millió 800 ezer fizetett adót. Százezrek számára hiányzott az emberi méltóság alapját adó munka. Egyre nőtt azok száma, akik nem a gyerekeikért, hanem a gyerekeikből, a gyermekek után járó segélyekből éltek. A munkának nem volt becsülete, és nem volt tisztességes bére sem. A nyugdíjak zsugorodtak. A rezsi folyvást nőtt, a szolgáltatók gátlástalanul visszaéltek erőfölényükkel. Százezrek rekedtek devizacsapdában, mert a bankok lépre csalták őket. A vállalkozók vergődtek, az adók a szuszt is kiszorították belőlük, a bankok pedig inkább pénzügyi spekulációkkal akartak pénzt keresni, semmint tisztességes hitelezéssel. A legtöbb ember, ha volt is munkája, úgy érezte, a lelkét kidolgozza: a szolgáltatók és a bankok szívják a vérért, az árakat egy láthatatlan kéz havonta feljebb és feljebb tornázza, a kormány szánalmasan bukácsol, a politika saját magával foglalkozik, csak a hátát mutatja, s közben naponta lenézik és kioktatják az embereket. Hogyan jutottunk ilyen mélyre? 1990 előtt az államban testesült meg az elnyomás és a megszállók kiszolgálása, ezért mi mindig is az államot tekintettük fő ellenségnek. Nincs okunk hát meglepődni, ha az első rendszerváltás eredményeként saját polgárait megvédeni képtelen, a közösség érdekeit képviselni alkalmatlan állam született. Innen érthető meg, hogy a kommunista állam szétbontása megtörtént, de a magyar állam újjászervezése elmaradt. A polgár és a közösség érdekét képviselni hivatott állam folyvást szembekerült. Közben a teljesítmény elismerése, az érdemek dicsérete, az együttműködés és összefogás kultúrája helyett az irigység,

a gyanakvás és a szembenállás ösztönvilága terjedt el. Úgy kúszott és erősödött, mint kertben a gaz, körülfolyt, behálózott, lehúzott és megfojtott mindent, amiből remény, siker és jövő fakadhatott volna. A nemzetnek és a nemzeti érdekeknek nem volt sem megtestesítője, sem képviselője. Helyette a fékek, az ellensúlyok és a szabad piac nevében a labancok és megbízóik kényük-kedvük szerint alakították a dolgokat Magyarországon. Summa summarum, 2010-ben már látszott, hogy a posztkommunista rendszer nem tudta bebizonyítani gazdasági, társadalmi és morális fölényét a régivel szemben. Az ország úgy érezte, hátrább és lejjebb kerültünk. Amíg 2010-ben be nem telt a pohár, és újabb rendszerváltás mellett döntöttünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ahogy egy rendszerváltáskor lenni szokott, mindent újra kellett értelmezni, újra kellett tervezni, és újra kellett alkotni. S ha igaz, hogy a bajok forrása Magyarország gyengesége volt – s ez igaz –, akkor az erős Magyarországot kellett célul kitűzni. A széthulló magyarokat új nemzeti és politikai közösséggé kellett szervezni, s erre a modern demokráciákban csak és kizárólag az alkotmány képes. Ezért kellett új alaptörvény. Köszönet Schmitt Pálnak! A szuverenitást és a nemzeti érdekek védelmét helyre kellett állítani a külső és nemzetközi erőcsoportokkal szemben. Rendet kellett teremteni, hogy megvédhessük magunkat a katasztrófák, a bűnözők, a spekulánsok, a szélhámosok, vagyis a biztonságos és becsületes élet ellenfeleivel szemben. Új szerződést kellett kötni a városainkkal és a falvainkkal. A fojtogató adósságot, az iskolákat és a kórházakat az önkormányzatok átadták, cserébe szigorú pénzügyi szabályokat és ésszerű gazdálkodást vállaltak. Új gazdasági megállapodást kellett kötni az állam és az emberek között. Be kellett vezetni a kölcsönösség, a teljesítmény és a méltányos közteherviselés elvét. Ezért hoztuk létre a bankok és multik adóját, ezért alkottuk meg a családi alapon álló, arányos adórendszert, ezért indítottuk meg a rezsicsökkentést és a béremeléseket, és ezért vezettük be a közmunkát.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ahogy a régiek mondták: salus populi suprema lex, a nép üdve a legfőbb törvény. Az államnak nem lehet más feladata. Vagy PC-bben fogalmazva, egy amerikai elnökre hivatkozva – ez már önmagában PC –: a népből, a néppel, a népért, vagyis az országot az emberektől kapott felhatalmazással, az emberekkel közösen és az emberek érdekében kell kormányozni. Sikertelen és gyenge országban az emberek sikere is ritka. Csak keveseknek jut osztályrészül. Maroknyi, sikeres és jómódú ember sok sikertelen, szegény és esélytelen ember árán. 2010-ben ezen kellett változtatni. Ez volt a második rendszerváltás lényege. A közösség megerősítését emeltük a legfőbb céljá. Hogy a végletekig

leegyszerűsítsem: a sikeres Magyarország feltétele az erő, vagyis csak akkor kaphat az emberek többsége esélyt a jólétre és a sikerre, ha életerős államuk és cselekvőképes kormányuk van.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezt hívjuk mi a nemzeti együttműködés rendszerének. S nézzék, milyen a sors szeszélye. A Fidesz–KDNP-koalíció két pártjának az lett a küldetése, hogy húsz év alatt kétszer váljon rendszerváltó erővé. Másképpen nézve: kétszer lehetett részük abban a kivételes lehetőségben, hogy lerakhassák az alapjait egy új társadalmi és gazdasági rendszernek. Ritka és nagyvonalú ajándék ez a Gondviseléstől. Soli Deo gloria! A második rendszerváltás ténye önmagában cáfolja azt a föltételezést, hogy az emberek ne akarnának részt venni a politikában. Valójában tömegesen állnak készen, ha olyan ügyekben és olyan ügyekért kérik a részvételüket, ami fontos számukra. Milliók mozdulnak meg, ha a rezsicsökkentést kell megvédeni, és milliók menetelnek, ha a hazájuk szuverenitása forog kockán, és a gyarmati sorba süllyedés a tét. Köszönet a Békementnek! S valóban, az a nép, az a társadalom, amely a nemzeti együttműködés rendszerét életre hívta, és egyben alapját is adja, politikailag szervezett társadalom. Hagyományok, értékek és célok mentén szervezett. Van közös, húszéves tapasztalata. Pontosan tudjuk, hogy ma két út áll előttünk, két lehetőség, két eszme és két erő között kell választanunk. Itt a második rendszerváltás, ott a posztkommunista rendszer. A jövő és a múlt. A dolgok leegyszerűsödtek: jövőépítés vagy posztkommunista restauráció.

Kedves Barátaim!

Egy másik előadás témája lehetne, érdemes is volna rá: a baloldal esete a rendszerváltással. Ennek szimbóluma az éhségmenet élén menetelő pártvezető, aki közben százmilliókat meneteltet ki külföldi számlájára. De végződhet-e másképp egy olyan politika, ahol a rendszerváltás veszteseinek képviselőit a vállalkozó baloldali párt vezetésében elszaporodnak a rendszerváltás jóvoltából milliárdossá lett nagytőkések. Írva van: Elveszi az Úr a nyáját azoktól, akik magukat legeltetik, s nem a nyáját. Arra kérek mindenkit, hogy bár a baloldal saját bajaival birkózik, legyünk észnél, és sose felejtsük el, a modern demokráciában minden rendszerről az emberek, a választók mondják ki a végső szót. 2010-ben is így volt, és most is így lesz.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Még egy dolgot érdemes tisztáznunk itt, egymás között. Helyesen tettük-e, hogy a kétharmados választási felhatalmazásunkat nem az előző rendszer javíthatására, foltozgatására, kiigazítására fordítottuk? Helyes döntés volt-e,

hogy nem kerestünk alkut se a posztkommunista rendszert védelmező baloldallal, se a posztkommunizmus fenntartásában pénzügyileg és hatalmilag érdekelt külföldi érdekcsoportokkal, hanem vállalva az éles hazai és külföldi csatákat, Magyarország teljes megújítását választottuk. A kérdés nem jogi természetű, vagyis hogy jogszerű volt-e, mert senki sem vitatja, hogy megkaptuk a szükséges alkotmányos felhatalmazást. Inkább erkölcsi természetű. Hiszen egy ország, egy nemzeti közösség megújítására, teljes újjászervezésére vállalkozni nemcsak jog, nemcsak bátorság, nemcsak erő, hanem elsősorban erkölcsi felelősség kérdése. Helyes-e 100 %-ig élnünk a nekünk juttatott felhatalmazással? Evangéliumi történet. A hosszú útra induló gazda szétosztja pénzét, amit az Írásban talentumnak hívnak, a szolgálói között. Egyik öt talentumot, a másik kettőt, a harmadik egyet kap. Aki ötöt kapott, megduplázta, aki kettőt, az is, aki egyet, az elásta. A gazda a jól sáfárkodókat megjutalmazza, a rest szolgát viszont megbünteti, és elveszi tőle azt az egy szem talentumot, és odaadja annak, akinek már tíz van. Aki a legjobban használta, az kapja meg az újabb lehetőséget. Semmi hamis egalitarizmus.

Kedves Barátaim!

Mi is sáfárok vagyunk. A választók ránk bízták az ország gyarapítását. A Jóistenről most ebben az összefüggésben ne essék szó. Ránk bízták, talentumot adtak, és számon is kérik, hogyan sáfárkodtunk vele, kihoztuk-e belőle a lehető legtöbbet. És igaz, ami igaz, mi nem ástuk el azt, ami ránk bízott. Mi a kétharmados győzelmet és a kétharmados kormányzati hatalmat nem megérdemelt sikernek tekintettük, hanem megbízatásnak és felhatalmazásnak, amit a köz javára kell használnunk, és amivel majd el is kell számolnunk. S ez így volt jól. Ha másként teszünk, hűtlenek és méltatlanok lettünk volna. Igaz, kényelmesebb lett volna az életünk, kevesebb támadás, kevesebb gyalázkodás, és sok-sok elismerés a posztkommunizmus haszonélvezőitől a dicséretes mértéktartásunkért. De nekünk nem kellett se a tál lencse, se a harminc ezüst, se a közös gyékény. És egyébként is: ebnek ura a kutya, de nem a mienk! Eb ura fakó!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

S most lássuk a második kérdést: hová juthatunk? Röviden: messzire. És sokra is vihetjük. Egy nagy, felívelő korszak küszöbén állunk. Ezt kell most átlépnünk együtt, mind a tíz-egynéhány millió magyarnak. Hogy átléphessük, ki kell tartanunk a keresetlen, világos és egyenes beszéd mellett. Nem szabad visszacsúsznunk a hímezés-hámozás, egyfelől-másfelől világába, ahol egy ordas nagy hazugságról azt mondják, hogy nem bontották ki az igazság minden részletét, és ahol a képünkbe vágthatják, hazudtunk reggel, éjjel meg este. Tudom, a könyökükön jön ki, de az aprópénzért is le kell hajolni. A vendég

csigapástétomot rendel. A pincér bevallja, tettek bele egy kis disznót is, sőt az arány valójában fele-fele: egy disznó, egy csiga. No, csak ezt ne, ezt még egyszer ne!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Olyan világban élünk, csak olyan nép boldogulhat, amelynek van önbecsülése. Az elmúlt négy évben óriásit fordult a világ. Mi, magyarok újra hinni kezdtünk magunkban, és lassan visszatér az önbizalmunk is. Amikor a vörösiszap-katasztrófában egyik óráról a másikra az emberek mindene odalett, nem engedték, hogy úrrá legyen a kétségbeesés, hogy elveszen a remény. Összefogtunk, és a bajbajutottaknak visszaadtuk a jövőt. Ha valaki kishitűségben szenved, érdemes felkeresnie Devecsert és Kolontárt. Vagy emlékezzünk arra, amikor a brüsszeli bürokraták durván és fenyegetően rátámadtak Magyarországra. Csak azért, mert volt merszünk megadóztatni a bankokat és a nagyvállalatokat, mert nem azoktól akartuk elvenni a pénzt, akiknek inkább adni kellene. Százezrek vonultak az utcára békésen és méltósággal megüzenve a világnak: Magyarország nem gyarmat, és nem is hagyja, hogy azzá tegyék. Vagy itt van Magyarország esete a dunai árvízzel. Tízezrek együtt a gátakon. Nem volt jobboldali, baloldali, nem volt vidéki és fővárosi, nem voltak határon inneni és túli magyarok sem. Nem volt se rang, se cím, csak az országukért és egymásért küzdő magyarok voltak. És győztünk. Mégpedig úgy, hogy a haja szála sem görbült senkinek. Mindhárom esetben úgy érezhettük, hogy nálunk hatalmasabb erővel kerültünk szembe, amelyek elsodorhatnak, amelyek ellen valójában nincs is esélyünk. De mindhárom esetben legyőztük a félelmünket. A lövészárokban halálra váltan reszkető katonát gúnyolják a társai. Mire ő: ha ti annyira félnétek, mint én, már rég elszaladtatok volna. Igen, legyőztük a félelmünket, és urai lettünk a helyzetnek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az igazság az, hogy elegünk lett abból a politikából, amely mindig csak azt lesi, hogy miként feleljünk meg a Nyugatnak, a bankároknak, a nagytőkének, a külföldi sajtónak, hogyan tegyük föl első szóra a kezünket. Mint akinek nincs múltja, nincs önérzete, nincs önálló akarata. Mintha nem volna saját ítélőképességünk, saját kultúránk és saját történelmünk. Még mindig elcsodálkozom, pedig nem tegnap kezdtem a szakmát, honnan veszik a bátorságot, hogy megmondják, sőt elvárják, mit gondoljunk, hogyan emlékezzünk, milyen célokat tűzzünk ki, mit tegyünk, és mit ne tegyünk. A keletiek azt mondják, a lábam tudja, hogy szorít-e a cipő. Az a brüsszeli válasz, hogyha szorít, vágd le a lábujjaidat, nem tűnik átgondoltnak. Az elmúlt négy évben legyőztük azt a hajbókoló mentalitást, amely

szolgamentalitás volt. Újra van önérzetünk, van önbecsülésünk, és van önbizalmunk. Vagyis Magyarország többé nem hagyja magát!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ma már mindannyian láthatjuk, hogy többségben vannak azok, akik tudják, hogy küzdeni kell. Akik elszántak, hogy változtassanak az életükön. Akik nem alkusznek meg a sors csapásaival. Akik nem segílyt, hanem munkát követelnek. S a munkából nemcsak megélni, de előbbre jutni is akarnak. A korán kelők, a kezdeményezők, az egyről kettőre jutni akarók többsége, akik nem hagyják magukat, és nem engedik elvenni, amiért megdolgoztak. Akik a sarkukra állnak, és a legnehezebb helyzetekben is felveszik a kesztyűt. Ha valamire, hát erre nyugodtan mondhatjuk, hogy igazi forradalom és igazi rendszerváltás. Magyarország lelkében és szellemében is megfiatalodott. Ez már nem az az ország, amely négy évvel ezelőtt volt. Ki gondolta volna néhány éve, hogy éppen Magyarországnak lesz ereje ahhoz, hogy megadóztassa a bankokat, a multikat, és hogy csökkentse a rezsit? Ki gondolta volna néhány éve, hogy éppen Magyarország tudja letörni az inflációt, 3 % alá szorítani a költségvetési hiányt, és ezzel eminenssé válni az unión belül? Ki gondolta volna néhány éve, hogy éppen hazánk lesz az az ország, ahol nőni fognak a bérek és a foglalkoztatottság? Ki gondolta volna néhány éve, hogy Magyarország képes lesz az európai unió átlagot meghaladó, stabil gazdasági növekedést elérni? Ki gondolta volna néhány éve, hogy éppen Magyarország lesz képes hazaküldeni a Nemzetközi Valutaalapot, és a saját lábára állni? Ki gondolta volna néhány éve mindezt arról az országról, amelyet akkor Görögországgal együtt emlegettek, és azt jósolták, összeomlik, és csődbe kerül? És ki gondolta volna, hogy a durván támadott magyar megoldásokat egyre inkább mások is átveszik? A franciák úgy tartják: ne mondd a szökőkútnak, hogy sohasem iszol a vizéből. Még a végén a ravasz, vén kínainak lesz igaza, aki azt mondta: mindegy, hogy fehér vagy fekete a macska, csak fogja meg az egeret. Ma már mindenki láthatja, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy ez egy másik Magyarország. Azzal, hogy megváltoztattuk a jelenünket, megváltoztattuk a jövőnket is. Más jövőnk lesz, mint amilyet a londoni és brüsszeli jósdák papjai jövendöltek nekünk. Már ha a szavazók is úgy akarják.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sok csatát megnyertünk, de a háborút még nem. Csak annyi történt, hogy a hátrálásból átmentünk támadásba. Téved, aki azt gondolja, hogy mi robbantottuk ki ezt a konfliktust. Amikor 2010-ben kormányra kerültünk, már javában folyt a multik és a fogyasztók, a bankok és a devizahitelek, a monopóliumok és a vásárlók között. És mi, magyarok mindenhol vesztesre álltunk. 2010-ben nekünk azt kellett eldöntenünk, hova állunk a ringben, és mi a piros-fehér-zöld sarkot

választottuk. Az erőviszonyok azóta alaposan megváltoztak, több menetet is megnyertünk, de a küzdelemnek még nincs vége. Negyedmillióval többen dolgoznak, mint négy éve, de még mindig nagyon sok dolgozni akaró embernek nincs munkája. Pedig a világ minden embernek tartozik azzal, hogy módot adjon neki, hogy saját munkával kereshesse a kenyerét. Kevesebbet kell fizetni a gázért, a villanyért, a távfűtésért, de még mindig többet, mint igazságos lenne. Lassult a népességfogyás üteme, de még mindig fogyatkozunk. Mert segízésre nem lehet jövőt építeni. Mert devizaadósságra nehéz gyereket vállalni. Nőtt a minimál- és az átlagbér, de hol vagyunk még a biztonságtól és a kényelmes élettől?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hogy mit kellene tennünk? Nos, hát meg kell védeni mindazt, amit eddig elértünk. Ne engedjük, hogy újra elvegyék, amiért a magyar emberek kínkeservesen megdolgoztak. Ne hagyjuk, hogy elvegyék a rezsicsökkentést, a gyermekek után járó adókedvezményt, a bérek növekedését, a gyed extrát, az édesanyák támogatását, az időskor biztonságát. Ingyen ezután sem fogunk kapni semmit, csak azt, amit magunknak kiharcolunk. Az elmúlt években ezt tettük, és jól tettük. Ebből most is erőt meríthetünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül történelmi lehetőségek nyílnak a számunkra, miután egész Közép-Európa fölértékelődik. Általános egyetértés, hogy régióink a fellendülés korszaka elé néz. Célul tűzhetjük magunk elé, hogy Magyarországon a munka után még kevesebbet kelljen adózni. Célul tűzhetjük, hogy nálunk legyen a legolcsóbb energia egész Európában. El tudjuk érni, hogy mindenki, aki dolgozni akar, az dolgozhasson, és tisztességgel megélhessen a munkájából, és eljuthatunk oda, hogy minden fiatal esélyt adó, jó iskolába járhasson Kolozsvártól Budapesten át Szabadkáig. És képesek leszünk eljutni oda, hogy minden fiatal annyi gyermeket vállalhasson majd, amennyit szeretne. Nagyon sok van még ebben az országban. Sokkal több, mint azt bárki gondolná. Nem szabad hagynunk, hogy az irigyek lebeszéljenek, a kishitűek eltérítsenek, az ellenérdekeltek elbizonytalanítsanak bennünket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

„Nincs semmi pezsdítőbb annál, mint amikor rálőnek az emberre, de nem találják el” – mondta a jó öreg Winston. Biztosan ezért érzem úgy, hogy csupa pezsgés az életünk. Valójában minden küzdelem, minden támadás és kilőtt golyó mögött ugyanaz a szándék rejlik, legyen szó rezsiharcról, bankadóról, alkotmányról vagy bármi másról. Az a kérdés, hogy Magyarország a küzdők és

a győztesek országa lesz-e, vagy jönnek újra a megalkuvók. Az a kérdés, hogy megelégszünk-e azzal, ami jut, vagy megküzdünk azért, ami jár. Az a kérdés, erős ország leszünk-e, akit nem lehet semmibe venni, vagy gyenge, aki kullogva elhordja az irháját, és mindig a rövidebbet húzza. Most van itt az ideje, hogy összekapaszkodva és egymást bátorítva belépünk abba a jövőbe, amiért az egész ország négy éve dolgozik. Mutassuk meg újra áprilisban, hogy erősek és egységesek vagyunk. Mutassuk meg, hogy nem gazsulálunk senkinek. Mutassuk meg, hogy a magunk útját fogjuk járni. Kérem, ne feledjék: ha nem mi irányítjuk a saját életünket, valaki más fogja. Mit kell hát tennünk, ötven nappal a választások előtt? Fújjátok meg a kürtöket, és nyergeljetek, mert holnap reggel indulunk!

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!